

П. Г. УДХАУС
РАЖДАНЕТО НА ЕДИН
ТЪРГОВЕЦ

Част 0 от „Бландингс“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Денят беше толкова приятен, ветрецът толкова свеж, небето толкова синьо и слънцето толкова топло, че познатият ни завеян и смахнат лорд Емсуърт, който обичаше хубавото време, би трябвало да е весел и безгрижен, още повече че гледаше цветята, нещо, което винаги му е доставяло удоволствие. Но както си надничаше през оградата, зад която растяха въпросните цветя, един по-внимателен наблюдател би открил на лицето му някаква кисела гримаса. Графът мислеше за по-младия си син Фреди.

Идвайки в Америка за сватбата на една от племенниците си, която се омъжваше за Типтън Плимсол, сина на местен милионер, лорд Емсуърт се намери изправен пред труден избор по въпроса за настаняването. Британските министри с тяхната всеизвестна назадничавост спрямо долара му бяха отказали да изнесе от Англия сума, с която да отседне в нюйоркски хотел. Така че той трябваше или да гостува на една леля на младоженеца, която се изявяваше като шаферка на сватбата, или да се забие в къщата на Фреди в Лонг Айлънд. Предупреден от агентите си, че лелята има не по-малко от шест пекинеза, животни, които винаги налитат на глезените му като турчин на Виена, той се спря на Фреди и сега осъзнаваше, че е направил погрешен избор. Пекинезите дъвчат тялото, докато Фреди разкъсва душата.

Цветята растяха в градината на една голяма бяла къща в края на улицата и лорд Емсуърт вече се беше пулил насреща им около четиридесет минути, защото той е човек, който не върши прибързано тия работи, когато размишленията му бяха прекъснати от една бибипка и глас, който пееше фалшиво „Копчета и фльонги“. Колата на Фреди, със самия Фреди на кормилото, спря до него.

— О, ето те и тебе, татенце.

— Да. Гледах цветята. Браво. Приятна градина.

— Гледката радва окото, но човекът е гадняр — рече сурово Фреди. — Пази се от стопанина на това място, татенце. Той петни цялата махала.

— Така ли? И защо?

— Не е стока. Жена му я няма и той се е отдал на непрекъснати оргии. Как му беше името... Григс или Фолънсби, или нещо друго беше... но ние го наричаме Горския вълк. Работи нещо в дърводобива.

— И прави оргии?

— Постоянно. Може да се каже, че изобщо не спира. Забавлява блондинки на тайфи. Некрасиво. И моята жена я няма, но така ли ме намери ти, с блондинки, виснали на врата ми? Не. Жадувам да се върне. Е, трябва да тръгвам. Вече закъснях.

— Отиваш ли някъде?

Фреди цъкна с език.

— Казах ти вчера, татенце, и още два пъти тази сутрин, че днес имам делови обяд в голф-клуба. Обясних ти, че не мога да те поканя да се присъединиш, защото с тоя тип през цялото време ще си приказваме за продажби. Твоят обяд е на подноса. Суха храна за днес, защото е четвъртък, а в четвъртък персоналът свири отбой.

И той отминал, самата деятелност и експедитивност, а лорд Емсуърт издаде едно „цък-цък“, при това доста ядовито „цък-цък“.

Ето, рече си той, много ясно е защо Фреди ми действа така на нервите. Вири си носа. Перчи се, като че ли е царят на търговците. Мяза на някой от ония реклами, които показват как служителят, след като е минал задочно курсовете по самочувствие и увереност, гледа шефа си право в очите и окоето му не мига.

Вече три години Фреди работеше за „Доналдсънс инкорпорейтид“, търговци на кучешки бисквитки от Лонг Айлънд Сити. И за тези три години някакво чудо го бе преобразило от празноглавия млад лондонски безделник в истински безмилостен бизнесмен. Умът му сечеше като бръснач, мислеше на минутата и решаваше на секундата. Всяка вечер, откак лорд Емсуърт се радваше на гостоприемството му, ако „радваше се“ е точната дума, Фреди беше разказвал унесено и пространно за успехите си в отстояване на интересите на „Кучешка радост на Доналдсън“ („Нека кучето ти започне да мисли по доналдсъновски“), като изобщо не криеше мнението си, че денят на постъпването му на работа е бил щастлив ден за добрата стара фирма. Като търговец Фреди си го биваше, човек, който знае какво прави и не щади усилия, и баща му го признаваше.

Всичко това би било музика в ушите на лорд Емсуърт, защото син, който изкарва успешно прехраната си в Америка, е далеч по-добре от син, който се шляе и трупа дългове в Англия. Само да не беше налице едно-единствено обстоятелство. Деветият граф не можеше да се освободи от растящото убеждение, че след като години наред е гледал на чедото си като на търтей и пройдоха, сега чедото му гледа

така на него. Като делови човек Фреди се отнасяше презрително към всеки като лорд Емсуърт например, който не работи. Той покровителстваше собствения си баща. Всъщност никога не го наричаше паразит, но си беше ясно като две и две, че негласно е заковал своя създател точно в тази категория. И ако има нещо, което може да улучи по болното място един родител от благородническо потекло, то е синът му да го гледа отвисоко. Затова никак не е чудно, че когато лорд Емсуърт се заклатушка по пътя, лицето му издаваше недоволство. Някоя по-слабохарактерна личност би скръцнала със зъби.

Униинието му не можа да се разпръсне при вида на студената закуска, която го чакаше, като се върна в къщата. Подносът, за който Фреди спомена, беше там, върху него — чиния, а върху чинията, като трупове след битка — парче червена шунка, парче тъмнокафяво солено месо, резен бледоморав лебервурст и като връх на гадостта — една голяма маринована зелена чушка. Лорд Емсуърт реши, че домашният персонал на Фреди не е кадърен да разграничи нуждите на един възрастен джентълмен, който трябва да внимава какво яде, и тези на стадо койоти, които точат лиги из степите на Флорида.

В продължение на няколко минути той стоя облещен срещу този неприятен натюрморт, после му хрумна, че в хладилника може да има яйца. Отиде да провери теорията си и тя се оказа правилна.

— Ха! — зарадва се лорд Емсуърт. Спомни си, че често си беше пържил бъркани яйца в училище.

Но училищните дни бяха половин век назад в миналото и както си тече, времето ни лишава от някои наши по-специфични юношески дарби. От оная ера, когато носеше униформата на Итън заедно с мастилените петна по лицето, беше загубил готварските си заложби и съвсем скоро стана ясно, че операция „Бъркани яйца“ няма да мине толкова гладко, колкото си беше представял. В един момент даже се затрудняваше да каже дали той бърка яйцата, или те него. И тъкмо се поспря, за да си изясни този въпрос, когато на входната врата се позвъни. Целият омазан в жълтък. Негова светлост се завтече да отговори на повикването.

На входа стоеше една девойка. Деветият граф я проучи през пенснето си с оня заваян поглед, за който дамската част от фамилията се беше изказвала толкова nelаскаво. Стори му се свястно момиче. Като мъж с много племенници, които нахлуваха в стаята му и му вдигаха гюрултия, когато искаше да си чете книгата за прасетата, той беше започнал да се страхува и да гледа с недоверчиво око на помладата част от противоположния пол, но видът на тази девойка веднага го грабна. Липсваха ѝ надутата хубост и бурните емоции, на които неговите племенници бяха истински майсторки. Беше дребничка, мила и приветлива.

— Добро утро — рече Негова светлост.

— Добро утро. Бихте ли желали „Енциклопедия на спорта“ с твърди корици?

— Ни най-малко — отвърна сърдечно лорд Емсуърт. — А ти можеш ли да пържиш бъркани яйца?

— Ами че да.

— Тогава заповядай. Влез. И ако ме извиниш, ще отида да си сложа други дрехи.

Без съмнение жените са чудо на чудесата. На лорд Емсуърт не му отне много време да смъкне най-хубавите си дрехи, които носеше, за да уважи желанието на Фреди, маниак на тема облекло, и да надене по-стария и размъкнат костюм, в който мязаше на младши служител в долнопробна фирма за частни детективи. Но колкото и да беше кратък този интервал, девойката бе успяла да внесе порядък в хаоса. Не само че бе задушила онова, което заплашваше да прерасне в нагъл бунт сред яйцата, но беше намерила още бекон и кафе и беше препекла филийки. Този банкет го чакаше сервиран в дневната и лорд Емсуърт тъкмо щеше да запретне ръкави и да го нападне, когато забеляза един пропуск.

— Къде ти е чинията? — запита той.

— Моята? — момичето изглеждаше изненадано. — Поканена ли съм?

— Разбира се.

— Страшно мило от ваша страна. Умирам от глад.

Няколко минути по-късно лорд Емсуърт проговори дебело с пълна уста:

— Вкусни яйца. Да си оближеш пръстите. Сол?

— Благодаря.

— Пипер? Горчица? Я ми кажи — запита той, защото този въпрос го озадачаваше, — защо обикаляш и предлагаш енциклопедии на спорта с твърди корици? Много мило от твоя страна, разбира се — добави бързо той, да не би момичето да си помисли, че го критикува, — но защо все пак?

— Продавам ги.

— Продаваш ги?

— Да.

В главата на лорд Емсуърт просветна. Често се е казвало за него, че коефициентът му на интелигентност е около тридесет точки по-нисък от този на неособено схватлива медуза, но този път деветият граф схвана. Тя ги продаваше.

— Ами разбира се, да. Именно. Разбирам. Ти ги продаваш.

— Точно така. Струват по пет долара, а аз взимам четиридесет процента. Само че не става.

— Защо не?

— Защото хората не искат да ги купуват.

— Не?

— Не, сър.

— Не искат ли хората енциклопедия на спорта с твърди корици?

— Дори и да искат, не ми го казват.

— О, Боже, о, Боже — лорд Емсуърт развълнувано преглътна парче бекон. Сърцето му се свиваше за бедното дете.

— Трябва да е ужасно за тебе.

— Така е.

— Но защо трябва да продаваш проклетата енциклопедия?

— Ами, ето защо: ще имам бебе.

— Мили Боже!

— О, не веднага. През януари. А тия неща струват пари. Права ли съм или не?

— Права си, съвсем определено — закима лорд Емсуърт, който никога не е бил млада майка, но все пак знаеше едно-друго. — Спомням си как бедната ми съпруга се жалваше за разходите, когато се роди синът ми Фредерик. „Господи, Господи, Господи“, така се вайкаше. По това време беше още жива — обясни лорд Емсуърт.

— Ед работи в един гараж.

— Така ли? Не го познавам. Кой е Ед?

— Съпругът ми.

— О, съпругът ти? Искаш да кажеш, твоят съпруг. Работи в гараж, така ли?

— Така. И заплатата му не стига за разни допълнителни разходи.

— Като бебетата?

— Като бебетата. Затова се хванах с тази работа. Не казах на Ед, разбира се. Ако разбере, ще припадне.

— Често ли получава припадъци?

— Той иска да си лежа и да си почивам.

— Мисля, че е прав.

— О, прав е, разбира се, но как бих могла? Нали трябва да обикалям и да продавам енциклопедии с твърди корици.

— На спорта?

— На спорта. Не е лесно. Човек губи кураж. Освен това му излизат мазоли по краката. Да можехте сега да ми видите краката.

Лорд Емсуърт тъкмо щеше да каже, че би го направил с удоволствие, но спря. Беше му дошла страхотна идея и направо остана без дъх. Винаги така се случва, когато му дойдат страхотни идеи. Веднъж стана през пролетта на 1921-а, после пак през лятото на 1933-а, и все оставаше без дъх.

— Аз ще продам твоите енциклопедии на спорта с твърди корици.

— Вие?

Страхотната идея, която бе оставила лорд Емсуърт без дъх, се състоеше в това, че ако продаде енциклопедиите на спорта, което всички познавачи признават за мъчна работа, ще се освободи веднъж завинаги от комплекса за малоценност, който го потискаше в присъствието на сина му Фреди. И най-безочливият младеж не може да се прави на Царя на търговците пред баща си, ако баща му сам е Цар на царете на търговците.

— Именно.

— Но вие не бихте могли.

Лорд Емсуърт вирна глава. Вълна от самочувствие и увереност мина през него.

— Кой казва, че не бих могъл? Синът ми Фредерик продава разни неща и хич не ми се нрави намекият, че не мога нещо, което

Фредерик може — той помисли дали ще успее да ѝ обясни какво тъпоглаво магаре е Фреди, но се отказа.

— Остави това на мен. Легни тук на дивана и си почини.

— Но...

— Никакво но — каза заплашително лорд Емсуърт, чувствайки прилив на мъжка сила. — Лягай на дивана.

Две минути по-късно деветият граф вървеше по улицата, все още под въздействието на споменатата вълна самочувствие и увереност. Целта му беше голямата бяла къща с цветята. Спомни си какво беше казал Фреди за стопанина. Този мъж според сина му вдигал оргии на паразия и забавлявал цели тайфи блондинки в отсъствието на жена си. И докато от морална гледна точка гледаме накриво на човек с подобни прояви, то трябва да признаем, че те предполагат известен спортен дух. Такъв дързък, разпуснат екземпляр сигурно купува енциклопедии на спорта по десет дузини наведнъж.

Но едно от нещата, които правят живота толкова труден, е, че подобни вълни на самочувствие и увереност не продължават дълго. Заливат ни, но се оттеглят и ни оставят с размътени глави и студени крака. Лорд Емсуърт беше тръгнал с приповдигнат дух, но когато стигна портите на бялата къща, искрата започна да угасва.

Не че беше забравил как стават тия неща. Фреди му го обясняваше прекалено често. Чукаш на вратата. Казваш: „Интересувате ли се, моля, от кучешки бисквитки?“ И после посредством личното си обаяние завърташ главата на домакина, така че той става восък в ръцете ти и ако няма пес подръка, почва да хрупа бисквитките сам. Всичко е просто и ясно. И все пак, като отвори портите и тръгна по алеята, лорд Емсуърт спря. Свали си пенснето, изтърка го, върна го на носа си, премигна, преглътна веднъж-дваж и прокара пръст по брадичката. Първоначалният лудешки ентузиазъм се беше стопил. Почувства се нервен като човек, който в момент на заслепение е пожелал да се хвърли във варел от Ниагарския водопад.

И още стоеше на алеята и си задаваше хамлетовския въпрос, когато въздухът се продъни от бибипки, скърцащи спирачки и писъци.

— Боже опази — примигна лорд Емсуърт, излизайки от комата.

Колата, която едва не бе опразнила едно място в Камарата на лордовете, се пукаше по шевовете от блондинки. Имаше една блондинка на кормилото, една до нея, още блондинки на задните седалки и върху скута на блондинката до оная на кормилото — един рус пекинез. Всички те крещяха и крякаха, а пекинезът сипеше обиди на китайски.

— О, Боже! Моля да ме извините. Наистина съжалявам. Бях потънал в мисли.

— О, така ли? — каза блондинката на кормилото, поомекнала от вежливостта му. Ако срещнеш блондинки, бъди любезен с тях и те ще са любезни с тебе.

— Мислех си за кучешки бисквитки. За кучешки бисквитки. За... въ... с две думи... за кучешки бисквитки. Чудех се — попита лорд Емсуърт, докато желязото беше горещо, — дали се интересувате от първокачествени кучешки бисквитки?

Блондинката на кормилото се замисли.

— Не и аз. Не съм ги опитвала.

— Нито пък аз — обади се блондинката на задната седалка. — Така ми е казал докторът.

— А ако мислите да направите удар с моя Айзенхауер — намеси се блондинката до оная на кормилото, като целуна пекинеза по върха на носа, един подвиг, на който лорд Емсуърт се възхити, — то той яде само пилета.

Лорд Емсуърт се поправи.

— Когато казах кучешки бисквитки — поясни той, — имах предвид енциклопедии на спорта с твърди корици.

Блондинките се спогледаха.

— Слушай — рече оная на кормилото. — Ако не знаеш разликата между кучешки бисквитки и енциклопедии на спорта с твърди корици, то по-добре се пробвай в някой друг бизнес.

— Много по-добре — подкрепи я блондинката до нея.

— Дяволски по-добре — пригласи блондинката на задната седалка.

— Така както я караш, нямаш шанс — обобщи блондинката на кормилото. — Първото, което трябва да си изясниш, е разликата между кучешките бисквитки и енциклопедиите на спорта с твърди корици. Не може без това. Разлика има. Не мога така импровизирано да ти я

обясня, но иди в някой ъгъл, помисли си добре и ще видиш как изведнъж ще ти просветне.

— Като светкавица — обади се блондинката от задната седалка.

— Като мълния — подкрепи я блондинката на кормилото. — Ще се изненадаш как изобщо си могъл да ги объркаш. Е, чао. Много ни беше приятно.

Колата продължи към къщата, а лорд Емсуърт, като запуши почервенелите си уши за щастливия смях от вътрешността, се заклатушка към пътя. Духът му беше прекършен. Имаше намерение да си иде у дома и да се свре в миша дупка от срам. И тъкмо беше тръгнал, когато в главата му се прокрадна тревожна мисъл.

Момичето. Симпатичната мисис Ед, която ще има припадък през януари... или май беше бебе. (Спомни си, че припадъците се отнасяха за мъжа ѝ.) Тя разчиташе на неговите продажби. Може ли така да я предаде? Може ли да излъже доверието ѝ?

Очевидният отговор беше „да“, но наследил рицарския дух от много поколения прадеди, известни с това, че са знаели какво да сторят за дама в беда, лорд Емсуърт се поколеба. В ония времена, когато рицарството било в разцвет и се търсел юнак да спаси дама от дракон или двуглав великан, всички ревели в един глас: „Нека иде Емсуърт!“ И тогавашният Емсуърт надявал ризницата, наточвал си меч, лепвал си дъвката под кръглата маса и запретвал ръкави. Хубава работа, ако Емсуърт от двадесети век си позволи да бъде уплашен от някакви си блондинки.

С морав лик лорд Емсуърт се обърна и отново пое към портите.

В дневната на бялата къща, сумрачна в сянката на дървото, което растеше пред прозореца ѝ, беше започнала да се вихри една от ония неовавилонски вакханалии, които са толкова често явление, когато се съберат блондинки и мъже от дърводобива. Разнасяха се коктейли, а пък блондинката, която шофираше колата, беше станала душата на компанията с имитацията си на оня шантав образ отвън, който не бил наясно по въпроса за кучешките бисквитки и енциклопедиите на спорта с твърди корици. В нейните уста лорд Емсуърт се превърна в твърде сполучлива творба на импресионизма, талантлива, но не и ласкава.

Блондинката беше изкарана за втори път на бис, когато отвън се чу пронизително джавкане, което прекъсна изпълнението ѝ. Блондинката, която беше седяла до нея в колата, сбърчи чело в майчина тревога.

— Някой дразни Айзенхауер.

— Сигурно е намерил котка — предположи Горския вълк. — Я ми кажете още нещо. Какъв точно беше оня тип?

— Висок — рече една блондинка.

— Стар — допълни друга.

— Мършав — намеси се трета.

А четвърта добави, че бил с пенсне.

Изведнъж Горския вълк потъна в униние. Спомни си, че през последните дни беше виждал точно такъв човек да наднича през оградата някак потайно и заплашително като Шерлок Холмс, попаднал на следа. Видя го даже и тази сутрин. Стоеше там отвъд оградата, не мърдаше... и наблюдаааваше ли наблюдаваше...

Тъмният облак за мъжете, които вдигат оргии с блондинки, когато съпругите им отсъстват, онова, което играе ролята на призрак сред празненството и ги кара да настръхват, когато веселбата е във вихъра си, е фактът, че не могат докрай да се отърсят от страха, че въпросните съпруги, макар че трябва да се засрамят от себе си заради недостойните си подозрения, може да са наели частни детективи да ги следят тайно и да докладват какви са ги вършили. Точно тази мисъл сега мина като куршум през ума на Горския вълк, чието име, само за да сме точни, беше не Григс или Фолънсби, а Спенлоу (Джордж).

И докато стомахът на домакина се присвиваше от напрежение, една от гостенките, която до този момент не беше взела участие в разговора, изрече следното:

— Уу, я глей! Айзенхауер го е качил на дървото!

Като проследи насочения пръст, Джордж Спенлоу видя, че е права. Ето го въпросния екземпляр, оправя си пенснето, клекнал лешоядски в клоните, за да види по-добре всичко. Спенлоу (Джордж) потрепери като желе на вятъра и се опули срещу лорд Емсуърт. Лорд Емсуърт се опули срещу него. Очите им се срещнаха.

Много се е писало за езика на очите, но като изключим влюбените, тази форма на комуникация не е особено удачна. Като се

опитваше да разчете посланието в погледа на лорд Емсуърт, Джордж Спенлоу не схвана нито грам от същността.

Това, което лорд Емсуърт се опитваше да предаде с езика на очите, беше извинение за поведението му, което на пръв поглед, вярно, изглеждаше малко странно. (Той почукал на вратата, опитал да обясни, но след като не успял да привлече вниманието върху своето присъствие, тръгнал покрай къщата към мястото, където се чуват гласовете, а в главата му нямало друга мисъл освен страстното желание да продава енциклопедии на спорта с твърди корици. Тогава внезапно нещо избухнало като мина в краката му и като погледнал надолу, забелязал един пекинез, готов да му се нахвърли с разтворена паст. Това не му беше оставило друг избор, освен да се покачи на дървото, за да избегне зъбатата паст. „Де да имах криле на гълъб!“, си казал наум, преди да започне да се катери.) Лорд Емсуърт завърши очното си обяснение с една подкупваща усмивка.

Тя прониза Джордж Спенлоу като кама. На него му се стори, че частният детектив, въодушевен, че го е пипнал, сега злорадства най-гаднярски.

Той преглътна.

— Вие, момичета, чакайте тука — рече дрезгаво. — Ще ида да поприказвам с тоя.

После се метна през прозореца, грабна пекинеза, върна го на собственичката му и се обърна към лорд Емсуърт с треперещ глас.

— Я слушай — започна той.

Тия типове от дърводобива мислят бързо. Джордж Спенлоу беше намерил изход.

— Я слушай — поднови Джордж Спенлоу.

Държеше лорд Емсуърт сърдечно подръка и го разхождаше нагоре-надолу по поляната. Беше набит, розов, топчест мъж и толкова приличаше на свинята на лорд Емсуърт, Императрицата на Бландингс, че последният почувства носталгична вълна.

— Я слушай. Мисля, че ти и аз можем да се разберем.

За да покаже, че е готов, лорд Емсуърт пусна още една от своите подкупващи усмивки.

— Да, да, знам — трепна Джордж Спенлоу. — Но все пак мисля, че можем. Ще сложа картите си на масата. Знам всичко. Жена ми. Тя има странни идеи. Въобразява си разни неща.

Макар и объркан, лорд Емсуърт можеше да го разбере.

— Покойната ми жена беше същата.

— Всички жени са такива. Има нещо общо с черепа на главите им. Изпускат юздите на въображението си. Хранят недостойни подозрения.

Това също беше познато на лорд Емсуърт. И той го беше забелязал у сестра си Констанс. Джордж Спенлоу се почувства окуражен.

— Ами да. Сестри, жени, покойни жени... всички са една стока и не е честно да ги оставим да им се размине. Значи така. Ти й казваш, че си ме намерил да прекарвам кротко следобеда с няколко стари приятели от колежа... Чакай, чакай — настоя Джордж Спенлоу. — Чакай да свърша.

Беше забелязал, че гостът му клати глава. Нямаше как да разбере, че причината е един комар, който ухапа лорд Емсуърт по ухото. Клатенето на главите е почти толкова трудно за интерпретация, колкото и езикът на очите.

— Чакай да свърша. Чуй какво исках да кажа. Знаеш ги тия работи. Искаш да погледнеш по-широко на нещата, да вземеш разумно решение, да изучиш положението от всеки ъгъл и да видиш каква ще ти е ползата от цялата история. Е, колко?

— Искате да кажете — колко броя?

— Ъ?

— Колко броя ще желаете?

— Колко броя какво?

— Енциклопедии на спорта с твърди корици.

— О, да, да, да — на Джордж Спенлоу му просветна. — Ами, вярно, разбира се, как не, сигурно. За момент не чатнах. Колко приблизително предлагаш? Петдесет?

Лорд Емсуърт отново поклати глава — сприхаво, както се стори на домакина. Комарът се беше върнал.

— Ами да, естествено — продължи Джордж Спенлоу. — Като казвам петдесет, имам предвид сто. Мисля, че чудесно ги закръглихме.

— О, да — съгласи се лорд Емсуърт. — А не бихте ли желали десет дузини?

— Десет дузини може би ще е по-добре.

— Можете да ги подарявате на приятели.

— Точно така. За рождените им дни.

— Или за Коледа.

— Разбира се. Винаги е толкова трудно да измислиш подходящ коледен подарък.

— Невероятно трудно.

— Та ще се споразумеем ли за петстотин долара предплата?

— Чудесно.

— И помни — намигна Джордж Спенлоу многозначително. — Стари приятели от колежа.

Ако някой минувач видеше лорд Емсуърт как след около двадесет минути се връща обратно към къщата на Фреди, би си казал, че това е един приятен във всяко отношение възрастен господин, на чието рамо е кацнало щастието. И ще бъде прав. Като попипваше твърдата пачка банкноти в джоба си, лорд Емсуърт едва не викаше на глас: „Ююпиии!“ Чувстваше се така, като че ли от плещите му се е смъкнал голям товар.

Като стигна у дома, момичето спеше. Тихо, без да я буди, лорд Емсуърт посегна към чантата ѝ и остави в нея петстотинте долара. После излезе на пръсти и се запъти към голф-клуба. Искаше му се да намери сина си Фреди.

— А, Фредерик — ще му каже. — Значи ти продаваш кучешки бисквитки, а? Пфу! Това всеки го може. На мене ми дай нещо по-мъчно, като например енциклопедии на спорта с твърди корици. Излизам си ей така и продавам от раз десет дузини в първата къща. Всъщност не, не ми говори изобщо, защото, като ти чуя гласа, направо ми се повдига. И най-после СПРИ ДА ПЕЕШ!

Да, когато Фреди започне да пее „Копчета и фльонги“, това ще бъде мигът за удар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.